BENDROJO TEISMO (ketvirtoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. liepos 20 d.*

„Europos Sąjungos prekių ženklas — Prekių ženklo pripažinimo negaliojančiu procedūra — Žodinis Europos Sąjungos prekių ženklas SUEDTIROL — Reglamento (EB) Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas ir 52 straipsnio 1 dalies a punktas — Absoliutus atmetimo pagrindas — Geografinė kilmės nuoroda — Apibūdinamasis pobūdis“

Byloje T-11/15

Internet Consulting GmbH, įsteigta Brunike (Italija), atstovaujama advokatų L. Miori ir A. Bertella,

ieškovė,

prieš

Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybą (EUIPO), atstovaujamą A. Schifko,

atsakovę,

kita procedūros EUIPO apeliacinėje taryboje šalis, įstojusi į bylą Bendrajame Teisme,

Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Italija), atstovaujama advokato C. Volkmann,

įstojusi į bylą šalis,

dėl prašymo panaikinti 2014 m. spalio 10 d. EUIPO didžiosios apeliacinės tarybos sprendimą (byla R 574/2013-G), susijusį su prekių ženklo pripažinimo negaliojančiu procedūra tarp Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige ir *Internet Consulting*,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Prek (pranešėjas), teisėjai I. Labucka ir V. Kreuschitz,

kancleris E. Coulon,

susipažinęs su ieškiniu, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2015 m. sausio 9 d.,

susipažinęs su EUIPO atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2015 m. birželio 19 d.,

susipažinęs su įstojusios į bylą šalies atsakymu į ieškinį, pateiktu Bendrojo Teismo kanceliarijai 2015 m. birželio 8 d.,

* Proceso kalba: vokiečių.

atsižvelgęs į tai, kad bylos šalys per tris savaites po to, kai buvo pranešta apie rašytinės proceso dalies pabaigą, nepateikė prašymo surengti teismo posėdį, todėl, taikydamas Bendrojo Teismo procedūros reglamento 106 straipsnio 3 dalį, nusprendęs priimti sprendimą be žodinės proceso dalies,

priima šį

Sprendimą

Ginčo aplinkybės

1 2002 m. rugpjūčio 19 d. ieškovė *Internet Consulting GmbH* pagal iš dalies pakeistą 1993 m. gruodžio 20 d. Tarybos reglamentą (EB) Nr. 40/94 dėl Bendrijos prekių ženklo (OL L 11, 1994, p. 11; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 146) [pakeistas 2009 m. vasario 26 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 207/2009 dėl Europos Sąjungos prekių ženklo (OL L 78, 2009, p. 1)], pateikė Europos Sąjungos intelektinės nuosavybės tarnybai (EUIPO) paraišką įregistruoti Europos Sąjungos prekių ženklą.

2 Prašomas įregistruoti prekių ženklas yra žodinis žymuo SUEDTIROL.

3 Paslaugos, kurioms buvo prašoma registracijos, priklauso peržiūrėtos ir iš dalies pakeistos 1957 m. birželio 15 d. Nicos sutarties dėl tarptautinės prekių ir paslaugų klasifikacijos ženklams registruoti 35, 39 ir 42 klasėms ir pagal kiekvieną iš šių klasių atitinka tokį aprašymą:

— 35 klasė: „Verslo vadyba, verslo tvarkyba, įstaigų veikla“,

— 39 klasė: „Prekių pakavimas ir sandėliavimas“,

— 42 klasė: „Mokslo ir technologijų paslaugos ir su tuo susiję tyrimai ir projektavimas, pramoninės analizės ir tyrimų paslaugos, kompiuterių programinės ir aparatinės įrangos projektavimas ir tobulinimas, teisinės paslaugos“.

4 Europos Sąjungos prekių ženklo paraiška buvo paskelbta 2003 m. lapkričio 24 d. *Bendrijos prekių ženklų biuletenyje* Nr. 83/2003. Šis prekių ženklas įregistruotas 2011 m. gruodžio 16 d. numeriu 2826931.

5 2012 m. sausio 3 d. įstojusi į bylą šalis Provincia Autonoma di Bolzano-Alto Adige (Bolcanas Alto Adidžė autonominis regionas, Italija) pateikė prašymą pripažinti ginčijamą prekių ženklą negaliojančiu visoms juo žymimoms paslaugoms. Savo prašymą ji grindė Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punktu, siejamu su to paties reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punktu, ir teigė, kad ginčijamas prekių ženklas yra geografinė kilmės nuoroda, žyminti Šiaurės Italijoje esantį Trentino-Alto Adidžė / Pietų Tirolio autonominį regioną (toliau – Pietų Tirolio regionas).

6 2013 m. vasario 15 d. sprendimu Anuliavimo skyrius atmetė prašymą pripažinti ginčijamą prekių ženklą negaliojančiu.

7 Įstojusi į byla šalis apskundė šį sprendimą, remdamasi Reglamento Nr. 207/2009 58 straipsniu.

8 2014 m. balandžio 3 d. sprendimu Pirmoji apeliacinė taryba perdavė bylą Didžiajai apeliacinei tarybai.

9 2014 m. spalio 10 d. sprendimu (toliau – skundžiamas sprendimas) Didžioji apeliacinė taryba patenkino įstojusios į bylą šalies apeliaciją ir pripažino ginčijamą prekių ženklą negaliojančiu pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punktą todėl, kad jis buvo įregistruotas nesilaikant šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punkto ir 2 dalies reikalavimų.

10 Konkrečiai dėl prašymo pripažinti prekių ženklą negaliojančiu priimtinumo Didžioji apeliacinė taryba nusprendė, kad prašymas priimtinas, nes Reglamento Nr. 207/2009 56 straipsnio 1 dalies a punkte numatyta, kad tokį prašymą gali paduoti kiekvienas fizinis asmuo ar juridinis asmuo, o juridinio asmens samprata apima pagal viešąją teisę įsteigtus juridinius asmenis, kaip antai į bylą įstojusią šalį.

11 Nagrinėdama prašymą pripažinti prekių ženklą negaliojančiu iš esmės, Didžioji apeliacinė taryba, be kita ko, pažymėjo, kad:

— žodis „südtirol“ yra šiauriausio ir, beje, vieno turtingiausių Italijos regiono, kurio autonomija pripažinta Italijos Konstitucijoje, įprastas pavadinimas vokiečių kalba,

— kadangi apie šį regioną žino atitinkama visuomenė, kurią sudaro bent jau Europos Sąjungos vartotojai italai ir vokiškai kalbantys vartotojai, kuriems žinoma apie Pietų Tirolio regiono buvimą, ginčijamas prekių ženklas galėjo būti suvoktas kaip nurodantis šiai visuomenei juo žymimų paslaugų geografinę kilmę,

— kadangi pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą paslaugų geografinė kilmė yra jų charakteristika, žodis „südtirol“ yra geografinė kilmės nuoroda, kurią reikia saugoti dėl bendrojo intereso,

— prekių ženklu žymimos paslaugos neturi kitų charakteristikų, kurios galėtų paskatinti atitinkamą vartotoją nesieti nuorodos „südtirol“ su jų geografine kilme,

— verslo vadybos ir verslo tvarkybos paslaugos, įstaigų veikla, prekių pakavimo ir sandėliavimo paslaugos, mokslo ir technologijų paslaugos, pramoninės analizės ir tyrimų paslaugos, kompiuterių programinės ir aparatinės įrangos projektavimo ir tobulinimo paslaugos ir teisinės paslaugos, siūlomos pažymėtos ginčijamu prekių ženklu, atitinkamo vartotojo bus suvoktos kaip kylančios iš Pietų Tirolio regiono, jame teikiamos ar siūlomos šiame regione veikiančioms įmonėms,

— aplinkybė, kad daugelio Pietų Tirolio regione veikiančių įmonių pavadinimuose yra žodžiai „südtirol“ arba „suedtirol“, patvirtina, jog šis žodis yra geografinė kilmės nuoroda.

Šalių reikalavimai

12 Ieškovė Bendrojo Teismo prašo:

— panaikinti arba bent pakeisti skundžiamą sprendimą taip, kad bet kuriuo atveju būtų atmestas prašymas pripažinti ginčijamą prekių ženklą negaliojančiu,

— priteisti iš EUIPO bylinėjimosi išlaidas.

13 EUIPO Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

14 Įstojusi į bylą šalis Bendrojo Teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

15 Savo ieškiniui pagrįsti ieškovė nurodo du pagrindus: pirmasis susijęs su Reglamento Nr. 207/2009 5 ir 56 straipsnių pažeidimu ir klaidingu taikymu, o antrasis – su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto, 12 ir 52 straipsnio pažeidimu ir klaidingu taikymu.

Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 5 ir 56 straipsnių pažeidimu ir klaidingu taikymu

16 Ieškovė mano, kad iš kartu analizuojamų Reglamento Nr. 207/2009 5 ir 56 straipsnių matyti, kad įstojusi į bylą šalis – pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigta institucija – neturėjo teisės pateikti prašymo pripažinti prekių ženklą negaliojančiu. Reglamento Nr. 207/2009 5 straipsnyje, susijusiame su teise būti Europos Sąjungos prekių ženklo savininku, po „visų fizinių ir juridinių asmenų“ aiškiai minimos „pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtos institucijos“, o šio reglamento 56 straipsnyje nurodyti tik fiziniai ir juridiniai asmenys, ir tai pašalina galimybę pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtoms institucijoms pateikti prašymą pripažinti prekių ženklą negaliojančiu.

17 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis nepritaria šiems argumentams.

18 Reglamento Nr. 207/2009 5 straipsnyje bendrai apibrėžiami asmenys, galintys būti Europos Sąjungos prekių ženklo savininkais. Jame nurodyta, kad „[Europos Sąjungos] prekių ženklų savininkais gali būti visi fiziniai ir juridiniai asmenys, tarp jų ir pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtos institucijos“.

19 Tai reiškia, kad pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtos institucijos jame nurodytos kaip pavyzdys juridinių asmenų, galinčių būti prekių ženklo savininkais, ir kad jos gali naudotis savo teisėmis pagal Reglamento Nr. 207/2009 56 straipsnio 1 dalies b ir c punktus. Tačiau nėra jokių požymių, rodančių, kad to paties reglamento 56 straipsnio 1 dalies a punktą, kuriame, skirtingai nuo šio reglamento 5 straipsnio, minimi tik „visi fiziniai ir juridiniai asmenys“, reikia aiškinti kaip neapimantį pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtų institucijų. Iš tiesų panaikinimo ir negaliojimo pagrindais, ypač Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnyje numatytais absoliutaus negaliojimo pagrindais, gali remtis visi – ir privatūs, ir viešieji asmenys, todėl šio reglamento 56 straipsnio 1 dalies a punkto pabaigoje tik reikalaujama, kad šie asmenys „[galėtų] būti ieškovai ir atsakovai teisme“. Taigi, priešingai, nei teigia ieškovė, to, kad Reglamento Nr. 207/2009 56 straipsnio 1 dalies a punkte aiškiai neminimos pagal viešosios teisės reikalavimus įsteigtos institucijos, negalima aiškinti kaip siekio jų neįtraukti į šios nuostatos taikymo sritį.

20 Vadinasi, Didžioji apeliacinė taryba nepažeidė Reglamento Nr. 207/2009 5 ir 56 straipsnių, kai nusprendė, kad įstojusi į bylą šalis turėjo teisę pateikti prašymą pripažinti ginčijamą prekių ženklą negaliojančiu.

21 Todėl reikia atmesti pirmąjį ieškinio pagrindą.

Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto, 12 ir 52 straipsnių pažeidimu ir klaidingu taikymu

22 Ieškovė teigia, kad Didžioji apeliacinė taryba pažeidė Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą, 12 ir 52 straipsnius, kai nusprendė, kad ginčijamas prekių ženklas yra geografinė kilmės vietos, žinomos atitinkamai visuomenei, nuoroda, informuojanti apie nagrinėjamų paslaugų geografinę, o ne komercinę kilmę.

23 Ji konkrečiai teigia, kad pagal šio reglamento 7 straipsnio 1 dalies c punktą geografinės kilmės nuorodas draudžiama registruoti tik jeigu žymuo nurodo vietą, kuri turi ar ateityje gali turėti sąsajų su žymimų prekių ar paslaugų kategorija, tačiau ne tuomet, kai nurodoma paslaugų teikimo vieta, nes kalbama apie „geografinę kilmę“. Be to, skirtingai nuo prekių, paslaugos savaime paprastai neturi teritorijos, kurioje jos teikiamos arba kurioje yra jas teikiančios įmonės buveinė, charakteristikų. Vieninteliai požymiai, galintys apibūdinti paslaugas, yra jų teikimo būdas arba teikėjo statusas, o ne jų geografinė kilmė, išskyrus vadinamąsias „tipines“ tam tikro regiono paslaugas. Kadangi paslaugas teikiančios įmonės buveinės vieta arba paslaugų teikimo vieta gali keistis, jos negali reikšti nenutrūkstamo paslaugos ir teritorijos ryšio. Pagaliau pagrįsta tikimybė, kad paslauga bus susieta su konkrečia vieta, turi egzistuoti registruojant prekių ženklą, tačiau įstojusi į bylą šalis to neįrodė.

24 Be to, Didžioji apeliacinė taryba neatsižvelgė į Reglamento Nr. 207/2009 12 straipsnio b punkto poveikį; pagal šią nuostatą trečiajam asmeniui leidžiama į savo vardą ar įmonės pavadinimą įtraukti žodį „suedtirol“, nepaisant ginčijamo prekių ženklo registracijos. Ši nuostata leidžia užtikrinti pakankamą geografinės kilmės nuorodų prieinamumą komercinėje veikloje.

25 EUIPO ir įstojusi į bylą šalis šiuos argumentus laiko nepagrįstais.

26 Pirmiausia primintina, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą neregistruojami „prekių ženklai, sudaryti tiktai iš žymenų arba nuorodų, kurie prekyboje gali būti naudojami žymėti rūšiai, kokybei, kiekiui, paskirčiai, vertei, geografinei kilmei arba prekių pagaminimo ar paslaugų suteikimo laikui, ar kitoms prekių ar paslaugų savybėms“.

27 Be to, to paties reglamento 7 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad „1 dalies nuostatos taikomos, net jeigu prekių ženklo neregistravimo pagrindai galioja tiktai dalyje Sąjungos“.

28 Pagal Reglamento Nr. 207/2009 52 straipsnio 1 dalies a punktą „padavus prašymą [EUIPO] arba priešieškinį teisių pažeidimo byloje, [Europos Sąjungos] prekių ženklas paskelbiamas negaliojančiu: <...> jeigu [Europos Sąjungos] prekių ženklas buvo įregistruotas nesilaikant 7 straipsnio reikalavimų; <...>“.

29 Iš teismo praktikos matyti, kad Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktu siekiama užtikrinti bendrąjį interesą, kad prekių ar paslaugų, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, kategorijas apibūdinančius žymenis ar nuorodas laisvai galėtų naudoti bet kas. Todėl šia nuostata neleidžiama tokių žymenų ir nuorodų naudoti tik vienai įmonei dėl to, kad jie buvo įregistruoti kaip prekių ženklai (žr. 2003 m. spalio 15 d. Sprendimo *Nordmilch / VRDT (OLDENBURGER)*, T-295/01, EU:T:2003:267, 29 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

30 Kalbant konkrečiai apie žymenis ar nuorodas, galinčius žymėti prekių, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, kategorijų geografinę kilmę, ypač apie geografinius pavadinimus, pažymėtina, kad egzistuoja bendrasis interesas išsaugoti teisę nevaržomai juos naudoti, nes jais galima ne tik nurodyti atitinkamų prekių kategorijų kokybę bei kitas savybes, bet ir daryti įvairią įtaką vartotojų pasirinkimui, pavyzdžiui, susiejant prekes ar paslaugas su vieta, kuri gali sukelti teigiamų emocijų (šiuo klausimu žr. 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 26 punktą ir 2013 m. rugsėjo 13 d. Sprendimo *Fürstlich Castell'sches Domänenamt / VRDT– Castel Frères (CASTEL)*, T-320/10, nepaskelbtas Rink., EU:T:2013:424, 43 punktą).

31 Priešingai, nei teigia ieškovė, ši teismo praktika taikoma ir paslaugoms (šiuo klausimu žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *Münchener Rückversicherungs-Gesellschaft / VRDT (MunichFinancialServices)*, T-316/03, EU:T:2005:201, 32 punktą).

32 Be to, pažymėtina, kad, viena vertus, kaip prekių ženklai neregistruojami geografiniai pavadinimai, žymintys apibrėžtas geografines vietas, kurios jau yra pripažintos arba žinomos dėl konkrečios prekių ar paslaugų kategorijos ir kurios dėl to, suinteresuotos visuomenės požiūriu, yra su ja susijusios; kita vertus, neregistruojami geografiniai pavadinimai, kuriuos gali naudoti įmonės ir kurie pastarosioms turi būti prieinami kaip konkrečių prekių ar paslaugų kategorijų geografinės kilmės nuorodos (šiuo klausimu žr. 2003 m. spalio 15 d. Sprendimo *OLDENBURGER*, T-295/01, EU:T:2003:267, 31 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką ir 2015 m. sausio 15 d. Sprendimo *MEM / VRDT (MONACO)*, T-197/13, EU:T:2015:16, 48 punktą).

33 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad Sąjungos teisės aktų leidėjas, nukrypdamas nuo Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punkto, paliko galimybę įregistruoti žymenis, kuriais galima nurodyti geografinę kilmės vietą, kaip kolektyvinius ženklus pagal šio reglamento 66 straipsnio 2 dalį ir tam tikrų prekių atveju – jeigu jie tenkina būtinas sąlygas, nustatytas geografinėms nuorodoms arba saugomoms kilmės vietos nuorodoms pagal 1992 m. liepos 14 d. Tarybos reglamentą (EEB) Nr. 2081/92 dėl žemės ūkio produktų ir maisto produktų geografinių nuorodų ir kilmės vietos nuorodų apsaugos (OL L 208, 1992, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 3 sk., 13 t., p. 4) (2003 m. spalio 15 d. Sprendimo *OLDENBURGER*, T-295/01, EU:T:2003:267, 32 punktas).

34 Vis dėlto reikia pažymėti, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą iš esmės nedraudžiama registruoti geografinių pavadinimų, kurių nežino suinteresuotieji asmenys arba kurie nežinomi bent jau kaip geografinė vietovė, arba pavadinimų, kurių atveju dėl nurodomos vietos požymių nėra tikėtina, jog suinteresuotieji asmenys gali manyti, kad nagrinėjamų prekių ar paslaugų kategorija kilusi iš šios vietovės (šiuo klausimu žr. 2003 m. spalio 15 d. Sprendimo *OLDENBURGER*, T-295/01, EU:T:2003:267, 33 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką; taip pat 2015 m. sausio 15 d. Sprendimo *MONACO*, T-197/13, EU:T:2015:16, 49 punktą).

35 Žymens apibūdinamasis pobūdis gali būti vertinamas tik, pirma, atitinkamų prekių ar paslaugų ir, antra, suinteresuotos visuomenės dalies turimo supratimo apie šį žymenį atžvilgiu (2003 m. spalio 15 d. Sprendimo *OLDENBURGER*, T-295/01, EU:T:2003:267, 34 punktas).

36 Pirma, kiek tai susiję su atitinkama visuomene, reikia pritarti Didžiosios apeliacinės tarybos pateiktai apibrėžčiai, išdėstytai skundžiamo sprendimo 36–42 punktuose. Iš tiesų, viena vertus, ginčijamas prekių ženklas yra žodinis žymuo SUEDTIROL, kurį gali suprasti italai ir vokiškai kalbantys Sąjungos visuomenės nariai. Žodis „suedtirol“ ir vokiečių kalbos žodis „südtirol“, naudojamas Pietų Tirolio regionui žymėti, yra tapatūs, nes pirmajame vartojamas dvibalsis, paprastai pakeičiantis vokiečių kalbos abėcėlės raidę „ü“. Kita vertus, kai kurios ginčijamu prekių ženklu žymimos paslaugos, kaip antai verslo vadybos ir verslo tvarkybos paslaugos, įstaigų veikla, mokslo ir technologijų paslaugos, pramoninės analizės ir tyrimų paslaugos, kompiuterių programinės ir aparatinės įrangos projektavimo ir tobulinimo paslaugos, skirtos bet kurioje ekonomikos srityje veikiančioms įmonėms, kurios yra specialių žinių turinčios vartotojos. Šiuo požiūriu pabrėžtina, kad nors galima manyti, jog šios paslaugos skirtos ir individualiems verslininkams, šie taip pat laikytini profesionalais, todėl ir specialių žinių turinčios visuomenės dalimi. Teisinės paslaugos (42 klasė) ir prekių pakavimo ir sandėliavimo paslaugos (39 klasė) skirtos ir paprastam, ir specialių žinių turinčiam vartotojui. Taigi didžiąją atitinkamos visuomenės dalį sudaro atidesni vartotojai.

37 Šiuo klausimu Bendrasis Teismas jau yra nusprendęs, jog tam, kad žymeniui būtų taikomas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies b ar c punkte įtvirtintas draudimas, pakanka, kad atmetimo motyvas egzistuotų tikslinės visuomenės dalies atžvilgiu, ir tuomet nebūtina nagrinėti, ar atitinkamai visuomenei

priklausantys kiti vartotojai taip pat pažįsta šį žymenį (žr. 2015 m. lapkričio 25 d. Sprendimo *bd breyton-design / VRDT (RACE GTP)*, T-520/14, nepaskelbtas Rink., EU:T:2015:884, 29 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

38 Taigi Didžioji apeliacinė taryba pagrįstai nusprendė, kad atitinkamą visuomenę, į kurią reikėjo atsižvelgti, sudarė Sąjungoje gyvenantys italai ir vokiškai kalbantys visuomenės nariai ir Italijoje gyvenantys itališkai kalbantys visuomenės nariai, kuriems būdingas didesnis pastabumas.

39 Antra, atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta šio sprendimo 26–35 punktuose, ir siekiant įvertinti ginčijamo prekių ženklo apibūdinamąjį pobūdį, kaip tai suprantama pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą, reikia nustatyti, pirma, ar atitinkama visuomenė supranta ir pažįsta ginčijamą prekių ženklą sudarantį geografinį pavadinimą, ir, antra, ar atitinkamos visuomenės požiūriu šis geografinis pavadinimas iš tiesų turi ryšį su juo žymimomis paslaugomis arba toks ryšys gali pagrįstai būti nustatytas ateityje.

40 Visų pirma, kaip teisingai skundžiamo sprendimo 15–19, 43 ir 44 punktuose pažymi Didžioji apeliacinė taryba, atitinkama visuomenė suvokia žodį „Suedtirol“, atitinkantį vokiečių kalbos žodį „Südtirol“, kaip geografinę nuorodą į Pietų Tirolio regioną, kuris buvo žinomas ilgai prieš pateikiant ginčijamo prekių ženklo registracijos paraišką dėl savo istorijos, geografinės padėties, autonomijos, ypatingo kalbų vartojimo ir ekonominės svarbos. Kaip ir Didžioji apeliacinė taryba, Bendrasis Teismas mano, kad šie aspektai yra visuotinai žinoma aplinkybė, t. y. aplinkybė, kurią gali žinoti visi arba kurią galima sužinoti iš viešai prieinamų šaltinių (2004 m. birželio 22 d. Sprendimo *Ruiz-Picasso ir kt. / VRDT – DaimlerChrysler (PICARO)*, T-185/02, EU:T:2004:189, 29 punktas) ir kuri egzistavo ilgai prieš pateikiant minėtą paraišką.

41 Antra, kalbant apie sąlygą dėl geografinio pavadinimo ir juo žymimų paslaugų ryšio, pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 19 punkte Didžioji apeliacinė taryba taip pat pagrįstai pabrėžė, kad iš esmės Pietų Tirolio regionas nuo seno bendrai suvokiamas kaip klestintis regionas su dinamine ekonomika, kaip buvo nurodyta šio sprendimo 40 punkte. Bendrojo Teismo nuomone, aplinkybė, jog Pietų Tirolio regionas yra klestintis regionas su dinamine ekonomika, taip pat yra visuotinai žinoma. Be to, taip pat neginčijama, kaip skundžiamo sprendimo 50 punkte teisingai pažymėjo Didžioji apeliacinė taryba, kad tokios paslaugos, kaip tos, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas, iš esmės siūlomos kiekviename didesnės ekonominės svarbos regione. Šio vertinimo nepaneigia ieškovės ieškinyje pateikti bendri kritiniai argumentai, kurių ji nepagrindė.

42 Be to, tiesa, kad atitinkama visuomenė gali suvokti ginčijamą prekių ženklą kaip nuorodą į ypatingą šių paslaugų kokybę, pavyzdžiui, į tai, kad šios paslaugos bus derinamos prie šiame regione, kuriam būdinga ypatinga politinė, administracinė ir kalbinė padėtis, veikiančių įmonių konkrečių poreikių (skundžiamo sprendimo 51 punktas). Taigi tokios geografinės kilmės nuorodos naudojimas suinteresuotajai visuomenei gali perteikti teigiamą mintį ar vaizdą dėl ypatingos šių paslaugų kokybės, kaip tai suprantama pagal teismo praktiką (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *Mövenpick / VRDT (PASSIONATELY SWISS)*, T-377/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:753, 44 ir 45 punktus) ir sukelti teigiamų jausmų, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 30 punkte nurodytą teismo praktiką, jeigu ši nuoroda naudojama parduodant ginčijamu prekių ženklu pažymėtas paslaugas.

43 Darytina išvada, kad atitinkama visuomenė suvoks ginčijamą prekių ženklą ne tik kaip nuorodą į geografinį regioną, sukeliantį teigiamų jausmų, bet taip pat, atsižvelgiant į šio regiono klestėjimą ir spartų jo ekonomikos vystymąsi, kaip nuorodą į tai, kad šiuo ženklu žymimos paslaugos kyla iš šio regiono. Be to pridurtina, kad įstojusi į bylą šalis Didžiojoje apeliacinėje taryboje įrodė, kad daugybė šiame regione įsteigtų įmonių faktiškai siūlo tos pačios rūšies paslaugas kaip ir tos, kurios žymimos ginčijamu prekių ženklu (skundžiamo sprendimo 55 punktas), o ieškovė nesugebėjo paneigti šio argumento. Vadinasi, kai tokios paslaugos parduodamos pažymėtos ginčijamu prekių ženklu, atitinkama visuomenė jį suvoks kaip jų kilmės nuorodą.

44 Be to, dėl ieškovės teiginio, kad geografiniu pavadinimu neįmanoma apibūdinti nagrinėjamų paslaugų charakteristikų, pakanka priminti, kad Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktu siekiama neleisti ūkio subjektui monopolizuoti geografinės kilmės nuorodos ir taip pakenkti jo konkurentams. Nors tiesa, kad prieš atsisakydama įregistruoti prekių ženklą pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą Didžioji apeliacinė taryba iš esmės turi išnagrinėti geografinės kilmės nuorodos svarbą konkurentų santykiams, įvertindama šios kilmės ryšį su prekėmis ir paslaugomis, kurioms prašoma įregistruoti prekių ženklą, vis dėlto šios pareigos griežtumas gali skirtis atsižvelgiant į kelis veiksnius, pavyzdžiui, į nagrinėjamos geografinės kilmės nuorodos paplitimą, žinomumą ar pobūdį. Iš tiesų tikimybė, kad geografinė kilmės nuoroda gali turėti įtakos konkurentų santykiams, yra didelė, kai kalbama apie didelį regioną, žinomą dėl plataus kokybiškų prekių ir paslaugų asortimento, tačiau ji yra maža, kai kalbama apie konkrečią vietovę, turinčią reputaciją tik dėl riboto prekių ir paslaugų kiekio (šiuo klausimi žr. 2011 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *PASSIONATELY SWISS*, T-377/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:753, 41 punktas).

45 Nagrinėjamu atveju aišku, kad ši tikimybė yra didelė, atsižvelgiant į teigiamus jausmus, kuriuos gali sukelti nuoroda į Pietų Tirolį parduodant nagrinėjamas paslaugas. Todėl EUIPO pareiga išnagrinėti kilmės ir ginčijamu prekių ženklu žymimų paslaugų ryšį laikytina ne tokia griežta.

46 Šiuo klausimu pabrėžtina, kad iš teismo praktikos matyti, jog tokiomis aplinkybėmis, kokios susiklostė nagrinėjamoje byloje, kai geografinės kilmės nuoroda jau yra žinoma arba turi gerą vardą, EUIPO gali apsiriboti tokio ryšio buvimo konstatavimu ir detaliai nenagrinėti šio ryšio buvimo (šiuo klausimu žr. 2011 m. gruodžio 15 d. Sprendimo *PASSIONATELY SWISS*, T-377/09, nepaskelbtas Rink., EU:T:2011:753, 43 punktą).

47 Bet kuriuo atveju pažymėtina, kad skundžiamo sprendimo 51–56 punktuose Didžioji apeliacinė taryba detaliai išnagrinėjo galimą geografinės kilmės nuorodos ir kiekvienos ginčijamu prekių ženklu žymimų paslaugų kategorijos ryšį ir kad šis nagrinėjimas nėra klaidingas.

48 Be to, kaip skundžiamo sprendimo 49 punkte pagrįstai pažymėjo Didžioji apeliacinė taryba, paslaugoms, kurioms skirtas ginčijamas prekių ženklas, nebūdinga jokia ypatinga savybė, galinti paskatinti atitinkamą visuomenę nesieti geografinės nuorodos su šių paslaugų geografine kilme. Todėl, taikant šio sprendimo 34 punkte nurodytą teismo praktiką, darytina išvada, kad pagal Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą buvo draudžiama registruoti nagrinėjamą geografinę nuorodą, kuri suinteresuotajai visuomenei buvo žinoma kaip geografinio regiono pavadinimas, nes tikėtina, kad suinteresuotoji visuomenė galėtų manyti, jog atitinkamos paslaugos kyla iš šio regiono (skundžiamo sprendimo 57 punktas).

49 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, reikia nuspręsti, kad ginčijamas prekių ženklas buvo įregistruotas pažeidžiant Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktą.

50 Šios išvados nepaneigia įvairūs ieškovės pateikti argumentai.

51 Pirma, ieškovė teigia, kad nereikia atsižvelgti į paslaugų teikimo vietą ar į įmonės buveinės vietą kaip į kilmės kriterijų. Šiuo klausimu pakanka pažymėti, kad ginčijamu prekių ženklu žymimų paslaugų kategorijų atveju vietos nuoroda paprastai naudojama ir suvokiama kaip nuoroda į atitinkamas paslaugas teikiančios įmonės buveinės vietą, todėl ir į vietą, iš kurios šios paslaugos iš esmės yra teikiamos. Kitos galimos šios geografinės nuorodos reikšmės nėra svarbios, nes vadovaujantis teismų praktika pakanka, kad bent viena galima nagrinėjamo žymens reikšmė nurodytų atitinkamų prekių ar paslaugų savybę (pagal analogiją žr. 2005 m. birželio 7 d. Sprendimo *MunichFinancialServices*, T-316/03, EU:T:2005:201, 33 punktą).

52 Antra, ieškovė teigia, kad Reglamento Nr. 207/2009 12 straipsnio b punkto pakanka norint išsaugoti geografinių kilmės vietos nuorodų prieinamumą komercinėje veikloje, nes pagal šią nuostatą prekių ženklo savininkui neleidžiama uždrausti tretiesiems asmenims naudoti šių nuorodų jų varduose, įmonės pavadinimuose ar teikiant prekybinę informaciją.

53 Reglamento Nr. 207/2009 12 straipsnio b punkte numatyta, kad „[Europos Sąjungos] prekių ženklas nesuteikia jo savininkui teisės uždrausti trečiajai šaliai vykdant komercinę veiklą naudoti <...> nuorodas, <...> kuri[os] yra susij[usios] su prekių ar paslaugų rūšimi, kokybe, kiekiu, paskirtimi, verte, geografine kilme, prekės pagaminimo ar paslaugos suteikimo laiku arba kitomis prekių ar paslaugų charakteristikomis“.

54 Žinoma, šia nuostata, siejama su Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktu, ypač prekių ženklų, nepatenkančių į jo taikymo sritį, nes jie nėra vien apibūdinamieji, atveju, siekiama, be kita ko, kad su geografine kilme susijusios nuorodos, kuri, be to, yra vienas iš sudėtinio prekių ženklo elementų, naudojimui nebūtų taikomas draudimas, kurio galėtų reikalauti prekių ženklo savininkas, remdamasis šio reglamento 9 straipsniu, jeigu šios nuorodos naudojimas neprieštarauja sąžiningai pramoninės ir komercinės veiklos praktikai (žr. 2003 m. spalio 15 d. Sprendimo *OLDENBURGER*, T-295/01, EU:T:2003:267, 55 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

55 Vis dėlto pažymėtina, kad šiai bylai analogiškomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas aiškiai nusprendė, kad šio sprendimo 30 punkte nurodytam teismo praktikos principui dėl bendrojo intereso, kuriuo grindžiamas Reglamento Nr. 207/2009 7 straipsnio 1 dalies c punktas, patvirtintas ir šio reglamento 66 straipsnio 2 dalyje įtvirtintos galimybės nukrypstant nuo 7 straipsnio 1 dalies c punkto kaip kolektyvinius ženklus naudoti žymenis arba nuorodas, kuriais prekyboje galima žymėti geografinę prekių kilmės vietą, neprieštarauja šio reglamento 12 straipsnio b punktas, nes jis neturi lemiamos įtakos pirmosios nuostatos aiškinimui. Iš tiesų pagal Reglamento Nr. 207/2009 12 straipsnio b punktą, kuriuo siekiama spręsti problemas, kylančias, kai įregistruojamas prekių ženklas, kurį visą ar jo dalį sudaro geografinis pavadinimas, tretiesiems asmenims nesuteikiama teisė naudoti šio pavadinimo kaip prekių ženklo, bet tik užtikrinama galimybė naudoti jį kaip apibūdinimą, t. y. kaip su geografine kilme susijusią nuorodą, su sąlyga, kad naudojimas savaime neprieštarauja sąžiningai pramoninės ir komercinės veiklos praktikai (šiuo klausimu žr. 1999 m. gegužės 4 d. Sprendimo *Windsurfing Chiemsee*, C-108/97 ir C-109/97, EU:C:1999:230, 26–28 punktus).

56 Remiantis tuo darytina išvada, kad, priešingai, nei teigia ieškovė, interesas išsaugoti geografinių kilmės nuorodų prieinamumą nėra pakankamai ginamas Reglamento Nr. 207/2009 12 straipsnio b punkto turiniu. Todėl ieškovės argumentas turi būti atmestas.

57 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia atmesti antrąjį ieškinio pagrindą.

58 Iš to matyti, kad reikia atmesti visą ieškinį.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

59 Pagal Bendrojo Teismo procedūros reglamento 134 straipsnio 1 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo.

60 Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, iš jos reikia priteisti bylinėjimosi išlaidas pagal EUIPO ir įstojusios į bylą šalies reikalavimus.

Remdamasis šiais motyvais,

BENDRASIS TEISMAS (ketvirtoji kolegija),

nusprendžia:

1. Atmesti ieškinį.

2. Priteisti iš *Internet Consulting GmbH* bylinėjimosi išlaidas.

Prek Labucka Kreuschitz

Paskelbta viešame posėdyje Liuksemburge 2016 m. liepos 20 d.

Parašai.